Ч. 192. Середа 28 серпня (10 вересня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Угодові переговори. — З гостини цісаря Вільгельма в Познани. — Росия в Манджуриї.)

О результаті послідних угодових конференций в Будапешті, видано слідуючий комунікат: „Дальші наради міністрів і фахових референтів тревали в суботу до години 2 по полудни. Так в суботу, як і в пятницю предметом докладної розваги була ся часть митової тарифи, котра не була предметом нарад на послідних конференциях у Відни. Радили також над сими позициями митової тарифи, котрі полишено в завішеню на згаданих нарадах у Відни. — Повело ся полагодити часть істнуючих ріжниць в митовій тарифі, супротив чого число неполагоджених ще позиций значно зменшило ся. Обостронні референти уложать результат нарад о митовій тарифі в спільнім операті. По зредаґованю сего операту представителі обох правительств зберуть ся наново, і то в речинци, по змозі як найкоротшім, аби порозуміти ся що до полишених в завішеню позиций. По короткій перерві зійшли ся в суботу по полудни президенти обох кабінетів і оба міністри фінансів, аби обговорити справи, що належать до обох міністерств фінансів. На підставі сих конференций референти зредаґують проєкти і предложать їх до затвердженя обом правительствам“. — До Fremdenblatt-у телєґрафують з Будапешту, що найголовнійшим результатом послідних угодових конференций є те, що основно передискутовано поодинокі позициї, і в наслідок того витворено підставу для остаточних проєктів, які мають виготовити референти. Точка тяжести є знов у референтів, але сим разом в иншім значеню, як по конференциях в Ішлю. Тепер мають бути тілько сформуловані результати порозумінь осягнених на міністерских конференциях. Референти мають свої операти виготовити як найскорше. Коли се стане ся, міністри знов зберуть ся на конференцию — сим разом у Відни.

В часї своєї гостини в Познани цісар Вільгельм з цісаревою, наслідником престола, канцлєром і міністрами удав ся до соймової палати, де зібрали ся представителі з цілої провінциї. Соймовий маршалок Вілямовіц-Меллєр виголосив промову, на котру відповів цісар кладучи натиск на тяжку культурну працю Німців в тім краю. „Урядники мої — сказав — повинні безусловно поступати після моїх вказівок, слухати моїх приказів і приміняти ся до політики, яку я узнав одвітною для добра сеї провінциї. Таке співділянє людности і урядників під управою корони напевно з часом причинить ся до успішного розвою сеї провінциї. Жаль менї дуже, що часть моїх підданих, не німецкого походженя, лиш з трудом освоює ся з нашими відносинами. Причини до того глядати-б в двох хибних поглядах. По перше: се обава перед нарушенєм їх віроісповіданя. Неправдою є, мов би католикам робила ся у нас кривда. В часї мого владїня я дав докази, як шаную кожду релїґію. Хто инакше о менї думав би, той обидив би наслідника того великого короля, котрий висказав ся, що „кождого спасе віра єго“. — Друга хибна гадка, мов би прямувалось до заглади традицийних і національних ріжниць. Пруске королївство складаєсь з многих наций, котрі гордять ся своєю минувшостию, але се не вадить їм уважати ся добрими Прусаками. Так і тут повинно бути. Традициї і памятки можуть спокійно істнувати, але они належать до історії, до минувшости. Тепер я тут узнаю лиш Прусаків і моїм обовязком є старати ся, щоби ся провінция нерозлучною позістала з прускою монархією, щоби все позістала прускою, німецкою“.

Велику сензацию викликала статя „Пет. Від.“ орґану кн. Ухтомского, котрий стоїть в тісних зносинах з двірскими кругами. Згаданий дневник заявляє цїлком отверто, що на превеликий жаль, Росия не може виконати

На стациї.

(З польского — Остої.)

За чверть години мав прибути на стацию поїзд директорский. Диррректорррский!

В тім слові служба зелїзнича чула таку силу і велич, що в порівнаню бухаюча парою льокомотива здавала ся невинною забавкою для дїтей. На плятформі тишина, анї слїду руху, приготовань.... все вже готове від тиждня; а від вчера кури, качки, навіть псів, що звичайно були зовсїм свобідні, замкнено в ялівци, там десь на кінци господарских будинків. Лише воробцї цьвірінкають на берізках та рябинах в маленькім городї коло двірця; жовті листки спадають тихо з галузок, що нависли над штахетами; вітрець посуває їх помалу по плятформі, облитій осінним сонцем, заметеній як на сьвято

Всюди взірцева чистота; при хлївци, де від вчера увязнено всю дрібну домашну зьвірину, кілька віників, зовсїм здертих, сьвідчить, що люди ними добре напрацювали ся.

Старшина, зібрана в буфетї, радила горячково, як остаточно урядити снїданє; лиш оден Роїньский вже чверть години бігав по плятформі, гарний чорнявий мужчина, в новім інжінєрскім мундурі, без шапки, з руками заложеними за плечі, мірив плятформу широкими кроками, вдивив ся в землю, від часу до часу віддихав глубоко, втягаючи в себе запах сїна і послїдних осінних цьвітів, що вже відцвитали на зільниках довкола єго дому. Домик, як всї зелїзничі будинки, помальований на жовто, з червоною кришею і двома білими коминами, від сторони города мав веранду, прикриту сїрим полотном в сині паси; в отворених вікнах виднїли коронкові занависи, червоні і рожеві китиці мушкателї і пеляргонії. Серед кльомбів, на котрих догоряли послїдні настурциї, ріжнобарвні астри, уложені в білі китиці, і червоні ґеорґінії, піднимала ся високо гойданка, помальована на зелено. На поперечній бальцї межи стовпами осьмилїтний хлопец, в сїрій блюзї, в палених чобітках, сидів мов на кони, товк оріхи камінцем, їв зерно за зерном, а лупиною кидав в білого понтера, що буяв звільна на гойданцї; був то єдиний зьвір, що того дня був свобідний. Хлопець, очевидно освоєний зі своїм високим становищем, підкидав ногами, глядів весело, в право, в ліво, від часу до часу підносив, мов бузьок, ясну головку — прижмурюючи очи, глядів у глубокий синий простір, на дві чорні точки, що зникали постепенно у хмарах. По хвили вертав до оріхів, ногою тручав шнури гойданки, усьміхав ся, побачивши, як наляканий рухом понтер підносив до него голову.

Роїньский, ходячи, глядів на хлопця кілька разів, задрожав з легка, коли хлопець перехилив ся, зачіпаючи понтера; кивнув головою, коли малий зух поправив ся на бальцї, мов на сїдлї, підкидав весело ногами, купаючи ся в теплих сонячних промінях.

— Бравий хлопчина! — Роїньский затер руки; був би найщасливійшим з людий, колиб єго увільнено з обовязкових візит. Однак нинїшної візити ожидав нетерпеливо,

— Більский! а! сьмішно, єй Богу, сьмішно!

Оклик той повторяв ся в єго души без кінця, як відгомін задиву, кпин і.... зависти.

— Той.... нездара.... но, прошу!....

До поїзду ще десять хвиль; Роїньский бігав щораз скорше і щораз частійше споглядав на годинник. Дорогу знав докладно — знав, де в тій хвили находить ся поїзд. та мимо того наслухував, прижмурюючи очи, вдивляв ся в темне пасмо лїса, понад котрим летїла легонька хмаринка, мов клуб білої пари.

У воздусї тишина: сверщики, огріті сонцем, відзивають ся в засохлій траві, по другій сторонї плянту, на дорозї від місточка, чути туркіт возів і бричок.

Роїньский глянув на годинник — той поїзд не міг спізняти ся, значить ся: за пять хвиль!

Поїзд віз старого товариша, приятеля і нового начальника в одній особі. Роїньский о начальника не дбав, ніяких змін не лякав ся і не бажав собі; був вдоволений зі свого становища. О кілька верстов від стациї мав родинний маєток „своїх старих“, сивих, як пара голубів родичів, в околици мав брата, сестру замужну; тут на стациї мав.... от хоть би й зелену гойданку, котру одної ночи робітники. що працювали тої зими на плянтї, виставили тихцем для Сташка.... Було може їх зі сто з околичних сїл — всї як один відкрили голови, коли урадований хлопчина вибіг їм дякувати. Роїньский дивлячись вікном на сю подію, мав сльози в очах.... Він жив з людьми,

постанов заключеного з Хіною договору в справі Манджуриї. Успокоєне Манджуриї тревати буде ще кілька літ, а навіть, коли би осягнено сю ціль, то Росию будуть непокоїти ватаги з правого боку Амура. Правий берег Амура мусить отже лишити ся в посїданю Росиї, і Росия може лише до певного віддаленя від ріки терпїти оселї Хінців і Манджурів. Окрім того на Манджуриї відбивають ся всї заворушеня, які вибухають в Хінї, і не хто иньший, як Росия, терпить внаслїдок антієвропейских аґітаций. При таких обставинах петербурский кабінет мусить сотворити сильну охорону перед небезпеченьствами, котрі в будучности будуть тим сильнїйші, бо Росия буде мати против себе двох союзників: Япан і Анґлию. Нїхто не сумнївав ся о тім, що Росия нїколи не думала о опорожненю Манджуриї.

Новинки.

Львів дня 9 го вересня 1902

— **Важне для катехитів** і тих, що учать релїґії в народних школах. „Митроп. Ординарият подає до відомости (в ч. 10 „Архиепархияльних Відомостий“), що о. Евгеній Гузар, катехит мужеской учительской семинариї у Львові, уложив і видав дві части практичного провідника для катехитів. В першій части пояснює ся спосіб научаня дїтий в 1 і 2 степени науки, взглядно в 1 клясї народних шкіл, а в другій части пояснює ся предмет малого катехизма, призначений для 3 і 4 степеня науки, взглядно для 2 кляси народних шкіл. Поручає ся Вч. Духовеньству сю книжку яко практичне руководство при науцї релїґії. — Набути можна обі части по цїнї 2 К 40 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше — в книгарнях ім. Шевченка і Ставропиґійскій у Львові“. Сими днями появить ся в розпродажи третя часть практичного провідника для катехитів, в котрій пояснює ся наука релїґії для 5 і 6 степеня науки, взглядно для 3 і 4 кляси народних шкіл. Сю третю часть можна буде набути рівнож в книгарнях ім. Шевченка і Ставропигійскій у Львові по цїнї 2 К 40 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. — Численні устні і письменні признаня, які автор сеї книжки від інтересованих одержав, як також скора розпродажа першої і другої части вказують наглядно на пекучу потребу і велику хосенність сеї книжки.

— **Реформа російских ґімназий.** „Правітельственний Вестнїк“ оголошує затверджене царем розпорядженє в справі реформи науки старинних мов в російских ґімназиях. Після оголошеного пляну науки для перших чотирох ґімназияльних кляс, представляє ся розклад предметів в тих клясах ось як: наука релїґії буде обіймати 8 годин на тиждень, великоруской мови 18, латини 10 (латиньскої мови зачинають учити ся доперва від III. кл.), математики 16, історії 9. ґеоґрафії 8, нїмецкої мови 14—17, французкої 10—16. історії природи 6, рисунків 5, каліґрафії 2. Так полягає тая реформа па пересуненю науки латини до III. кляси; наука грецкої мови буде зачинати ся в IV. кл., але тільки в деяких ґімназиях (4 години на тиждень). За те положено більшу як доси вагу на новожитні мови: наука французкої та нїмецкої мови буде зачинати ся тепер уже в I. кл. (до тепер в II.) Новостию є впровадженє до низших кляс науки історії природи.

— **IV-тий з'їзд товаришів друкарских Галичини** відбув ся передвчера і вчера і радив в сали товариства львівских ремісників „Ґвязда“ у Львові. По отвореню нарад вибрано предсїдателями з'їзду: тов. Гудеца, дотеперішного голову тов. друкарского „Оґнїско“ у Львові, тов. Тіца голову філїї краківскої і тов. Колькевича голову філїї перемискої, на секретарів тов. Тельмапього, Пельчара і Качмарского. Майже всї провінціональні місточка Галичини в котрих находять ся друкарнї, були репрезентовані делеґатами числом около 50. На самім початку обрад забрав привітне слово в імени товаришів краківских тов. Місьолек, в імени тов. віденьских тов. Гофер, в імени комісиї заводово-робітничої австрийскої п. Нахер секретар тої-ж комісиї. Наради покінчили ся вчера (в понедїлок) вечером.

— **В Тернополи** відбудуть ся вечерницї з танцями дня 14 вересня с. р. в комнатах „Руської Бесїди“, а заходом „Жіночого Кружка“ руского товариства педаґоґічного. — Видїл доложить всяких заходів, щоби вечерницї удали ся як найкрасше, але також просить Вп. Публику місцеву і сусїдну, старших і молодших о численну участь тим більше, що чистий дохід призначений на фонд Дївочого інститута в Тернополи. Вступ від особи 1 корона. Стрій вечерковий. Початок о годинї 8-ій вечером. Окремих запросин не висилає ся.

— **Віче диюрнїстів** відбуло ся в їх власнім льокалю при ул. Сикстускій. Під проводом голови п. Нагорского обговорювано поодинокі параґрафи послїдного мінїстерского розпорядженя, піддаючи его острій критицї. Відтак ухвалено домагати ся вчислюваня до лїт служби часу, відслуженого у войску і обчислюваня емеритури в тім самім відношеню, а дальше: 1. щоби стабілїзация наступала вже по однім роцї, 2. щоби за час вправ войскових виплачувано не половину, але цїлу пенсию, 3. щоби на случай довшої недуги повну пенсию виплачувано недужому через пів року, 4. щоби знести § 27 розпорядженя, на підставі якого начальник без подаваня причин може віддалити диетаря, 5. щоби назву „канцеляриийний помічник“ замінити на „помічничий урядник“ і 6. щоби унормовані пенсиї виплачено вже від дня 1 серпня. На сїм покінчено віче.

— **На зелїзничім шляху Стрий-Ходорів** усунув ся насип при мостї в 329-ім кільометрі між стациями Жидачевом а Ходоровом, тож здержано рух товаровий аж до відкликаня, а особовий буде відбувати ся, лиш пасажери мусять пересїдати в ушкодженім місци.

— **Убийство зі страху.** Александер Ґотлїб, директор міскої різницї у Львові, застрілив в червни с. р. огородника Валющевского, будучи певний, що тойже чатує на его житє. Фатальна похибка роз'яснилась опісля. Вдові по забитім дав обжалований добровільно відшкодованє 2400 кор. По розправі перед звичайним трибуналом признано п. Ґотлїба винним неосторожности (з § 335 к. зак.) і засуджено на 8 днїв арешту, без заміни на грошеву кару.

— **Огнї.** Дня 5-го с. м. о 7 годинї вечером навістив місточко Білий камінь повіта золочівского страшний огонь. Згоріло звиш 60 домів, по більшій части асекурованих. Огонь при сильнім вітрі був би ще більше розширив ся, як би не енерґічний ратунок сторожі пожарної із Сасова та сто-

---

бо без людий не міг жити, але не зробив для них нїчого, хиба що не кривдив їх.... та і за те вже хлопця его любили!... Хотів би лишити ся найдовше, однак в крайности все таки буде мати власну хату, а до житя не потребує богато. Тому то Більский як новий начальник, зовсїм не обходив его, за те як давний товариш стояв єму все перед очима: худий, русявий молодець, повільний мов автомат, мовчаливий, нез'уґарний син мабуть возьного.... роботящий — але анї не мудрий, анї не здібний. Звідкиж має таке шалене щастє? Коли Роїньский довідав ся о его іменованю, то і в думку собі не клав, що то той самий Більский, з котрим кілька лїт мешкав в однїй комнатї. Хоть імя і призвище було те саме, але межи тихим молем книжковим був цїлий ряд суспільних степенів, котрі трудно здобути.

Га, дурневи все щастить ся! — крикнув охолонувши з першого задиву, коли розвідавши ся близше, побачив, що то той самий чоловік.

Зпершу був лише здивований і нїчо більше; однакож по малу на днї душі відзивав ся дикий глум.... Зовсїм єму не завидував, противно бажав би єму зістати і королем інжінєрів, колиб такий уряд був на сьвітї; — він глумлив ся лише з долї, котра любить нераз викидати на поверхню житя таких дрібних слимаків....

Колиж признавав Більскому, що він роботящий, честний та витревалий і тепер не відмавляв єму тих добрих прикмет, але здвигав на них плечима. Милий Боже, чи мало то людий з більшими ще здібностями марнїє цїле житє!

Так про прикмети він не думав, дивував ся лише щастю.... і пригадував собі щораз більше сьмішних его прикмет.

— Цікаво, чи вже освоїв ся з людьми, чи все такий дикий.... хам? — питав сам себе, здвигаючи незначно плечима.

Давнїйше удавало ся єму часом витягнути его на вечерки до знакомих; тогди позичав єму своєї одежі і власною рукою підпинав шпильками надто довгі рукави. Підчас забави Більский стояв в кутї цїлу ніч, палив один папірос по другім, а рівночасно притискав ліктї до боків, щоби піддержати спадаючі штани. Над раном Роїньский задиханий, спітнїлий, розгуляний пригадував собі свого приятеля.

— А що забавив ся? — говорив до него — но, то добре, з часом може і з тебе будуть люди; а тепер вйо до хати!

Усьміхав ся незначно спозираючи на пожовкле лице товариша, на его посоловілі сиві очи.

І по що се жиє на сьвітї! — повтаряв в душі.

Більский не умів єму відмовити; гарний, веселий, добрий хлопець панував все могучо над его тихою вдачею. Жили, як рідні братя, однакож щасливий пестїй не кривдив нїколи занадто упослїдженого сироти, лише кпив собі часом з него.

В послїднім роцї студий Більский набрав трохи претенсий, носив дуже широкі штани, сильно накрохмалені сорочки і барвні краватки, котрих нїколи не умів порядно завязати.

— Дякуй Богу, що не вродив ся з двома носами, тогди би кусав гарнїйших від себе а було би то і погано і небезпечно — відповідав єму Роїньский і гладив при тім свої гарні чорні вуси, за котрі Більский був би може віддав тогди всю свою мудрість.

Науки покінчили рівночасно і рівночасно найшли ся у замкнених дверий кариєри, по котрих товпи пхали ся на осліп. Роїньский мав знакомости і протекцию, Більский не мав нїчого; за те любив ся в гарній русявій дївчинї з чорними очима і споминав від часу до часу, що зістане сьвящеником. Роїньский кпив собі з него.

— Ти мов сотворений на монаха — говорив він — у рясї зовсїм незле будеш виглядати, а до чого иншого ти рішучо нездалий.

При тім дусив ся зі сьміху, коли бачив, як Більский пристрастно любив дївчину. Бідняга зовсїм змарнїв, читав вірші, а вечерами стояв мов скаменїлий в отвертім вікнї, вдивляв ся в місяць і курив папіроса за папіросом.

— Знаєш що, — говорив тогди до Роїньского — як би мене тепер розторощило якесь зубчате колесо суспільности, то їй Богу я не жалував би житя. Я волів би померти нагло, а не з недуги або старости.

Роїньский здвигав плечима; в таких хвилях не міг собі кпити з него, бо Більский виглядав, мов люнатик, котрий жартів не міг би і розуміти; — однакож мусїв признати, що зрозумів ся на красї. Панна Софія була на причуд гарна. Коли Роїньский розмавляв з нею щораз частїйше, то переконував ся, що з кождим днем очи єї були красші, усьміх чарівнїйший, а поведенє єї аж одурювало его. Дивив ся на ню так, як би бачив що іно першу женщину. Розмавляли часом між собою про Більского; она не позваляла жартувати з бідняги. Се гнївало его трохи; тогди вже був він і о єї милосердіє завистним. Щоб не доскулювати єму, перестала она згадувати про любка, однакож призвала ся, що давнїйше була єму прихильною, що его навіть дуже любила.

— Бідний слимаку, як би ти про се знав, то стратив би і останки розуму!

Роїньский жалував, що не міг єму сего сказати і не був ще певний свого становиска, чув при тім, що неначе чимсь провинив ся супротив товариша. Те винагородив він єму при першій нагодї. При сильній протекциї дістав він нужденну посаду при будові зелїзницї; в дикі глухі сторони не хотів їхати от-

рожі пожарної з громади Скварява. До трох годин огонь придушено. Шкода доходить до 200.000 К. — В неділю вечером около 6 год вибух огонь в пивници фірми Лехіцкий і Костеркевич в Стрию. Помічник купецкий був на стілько неосторожний, що кинув запалений сірник на землю, від чого займили ся соломяні плетінки. Огонь ще в пору спостережено і придушено, заким ще міг наробити значнїйшої шкоди. — В ночи з дня 26 на 27 серпня вибух огонь в Попельниках, повіта снятиньского в хатї Василя Єреміїчука і знищив не лиш хату але й будинки господарскі разом зі збіжем та господарскими знарядами наробивши шкоди на 2000 К. Ціла шкода була обезпечена. Причина огню незвістна.

— **Утопила ся.** Дня 26 серпня с. р. по полудни переходила 74-лїтна Софія Пец, жебрачка з Равхерсдорф, повіта Ниского, через ріку Танву. Ледви дійшла до середини ріки, як спотикнула ся і упала на дно ріки, а що не було кому зараз еї ратувати, то утопила ся. В кілька хвиль пізнїйше надбігли паробчаки: Казимир і Пістиян Палка з Дубровиці та видобули жебрачку з води, але она вже була нежива.

— **Помер** Йосиф Сенютович, судовий офіциял в Бялій, дня 3 с. м. в 39-ім році житя-

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаімних обезпечень „Днїстер“** прибуло в місяци серпни с. р. 15.340 важних поліс на суму 14,154.449 кор. обезпеченої вартости з премією 127.580 кор. 77 сот. Разом від початку року по конець серня с. р. видано 73.980 важних поліс на суму 74,801.221 кор. з премією 679.639 кор. 65 сот.; попереднього року за той сам час було 66.790 важних поліс на суму 67,588.910 К. з премією 605.218 кор. 42 с.; т. є. сего року о 7190 поліс і 74.421 кор. 23 с. премії більше.

Шкід в серпни було 147 случаїв, разом від 1 січня до 31 серпня було 669 шкід, з котрих 640 вже виплачено, 19 шкід находить ся в лїквідациї, а виплату 10 відшкодовань (в сумі 4.612 корон 07 сот.) на разі з причин правних здержано.

Сума всїх тих шкід разом з коштами лїквідациї виносить brutto 368.468 кор. 96 сот.; з чого по потрученю части реасекурованої, лишаєсь на власний рахунок 171.149 корон 24 сот.

Попередного року в тім самім часї було 599 шкід на суму 303.466 корон (на власний рахунок 144.847 кор.)

При відновленю поліс по конець серпня с.р. заряховано членам титулом 8% звороту квоту 44.488 кор. 42 сот.

Фонд резервовий з кінцем серпня с. р. виносить 439.973 кор. 31 сот.

— **Рахунок товариства взаїмного кредиту „Днїстер“** у Львові, стоварищеня зареєстрованого з обмеженою порукою, за місяць серпень 1902.

I. Стан довжний:

		Кор. с.
1. Уділи членів		90.900 48
2. Фонд резервовий . . .		10.748 62
3. Специяльна резерва страт .		1.111 59
4. Вкладки щадничі:	Кор. с.	
а) стан на початку серпня . . .	1,070.651 92	
б) вложило в серпни 93 сторін . .	18.685 45	
разом	1,089.337 37	
в) виняло в серпни 65 сторін . .	35.896 73	
Позістає з кінцем серпня.		1,053.440 64
5. Сальдо побраних процентів .		36.267 08
6. Непіднята дивіденда за р. 1897, 1898, 1899, 1900 і 1901 . .		4,772 86
7. Кошти спору		688 53
8. З рахунку ріжних сторін .		579 83
9. Кредит банковий (в Банку кр.)		141.000 00
10. Зиск за р. 1901 . . .		1.144 43
Сума		1,340.654 06

II. Стан чинний:

		Кор. с.
1. Позички уділені на скрипти і векслї:	Кор. с.	
а) стан на початку серпня . .	1,207.140 81	
б) уділено в місяци серпни . . .	23.420 —	
разом .	1,230.560 81	
в) сплачено в місяци серпни .	13.071 02	
Стан з кінцем серпня .		1,217.489 79
2. Готівка в касї з днем 31/8 1902		5.373 18
3. Цінні папери фонду резервового		8.587 —
4. „ „ инші . . .		42.560 —
5. В щадници почтовій (обор. чек.)		5.653 37
6. В инших товариствах і банках		47.164 07
7. Рахунок біжучий з Тов. обезп. „Днїстер“.		6.000 —
8. Рахунок ріжних сторін . .		12 —
9. Сальдо коштів адміністрациї .		7.814 20
Сума		1,340.654 06

Членів прибуло 36 з 36 уділами, убуло 5 остає з кінцем місяця серпня 1902 року всїх членів 2.286 з 2.375 декларованими уділами в сумі 118.85 К. — сот.

Стопа процентова від вкладок 4 процент, від позичок уділюваних з провізією на кошти адмінїстрациї $6^{1}/_{2}$%.

Телеґрами.

Будапешт 9 вересня. Австрийскі фахові референти покінчили з референтами угорскими наради що-до кількох родів безпосередного податку дотикаючого обох держав, по чім підписано протокол кінцевий, котрий предложено обом міністерствам.

Будапешт 9 вересня. Угорске бюро кореспонденцийне доносить з Загреба, що вість немов би сербску православну церков ограблено, єсть неправда. В церкві вибито лиш дві шиби.

Одеса 9 вересня. Лучають ся все ще нові случаї підозрілі з познаками джуми. Від 15 серпня до 1 вересня занедужало 11 осіб, а з них 2 померли. Для обдуманя нових средств против пошести вислано з Петербурга бактеріольоґів.

Париж 9 вересня. Figaro доносить, що імовірно в жовтни цариця-вдова в товаристві грецкого короля і може в товаристві даньского короля прибуде до Парижа.

Барцельона 9 вересня. В неділю вибухли в Барцельонї анархістичні розрухи з нагоди річниці смерти убитого президента Мек Кінлія. Поліция арештовала богато осіб.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

же післав Більского. Виїхав бідняга в надії, що може верне за рік, другий, коли одержить лїпшу посаду. Відїхав, і не мав чого вертати...

В рік потім Роіньский був вже жонатим, забув про него; пані Софія також нїколи не згадувала про него; обоїм здавало ся, що почали жити що іно від часу, як пізнали ся, та покохали ся; в щасливім житю не було часу на спомини. Лише часом, коли Роіньский споглядав на свою гарну, любу жінку, на миле товариство, при котрім щастє їх здавало ся ще красшим, якась марна тїнь пересувала ся єму з памяти.

Роіньский здвигав плечима, був пересьвідчений, що бідний слимак змарнів десь у глухій стороні на скромній посаді, аж нараз чує: єго іменували директором з помежи кількох знаних кандидатів, котрих і другі підпирали, виплив зовсім несподївано. Нїхто про него не говорив, нїхто і не чував про него до тепер.

— Побачимо, що то з него доля зробила. Став певно гордим, може схоче показати свою вищість... то можливе... у таких... т-е-є... роги скорше ростуть, ніж розум.

Чув жаль до него за сю несподїванку однак старав ся се маловажити вмавляв в себе, що любить єго як давнїйше, що тїшить ся єго гараздом, а в думці все порівнував себе з ним і усьміхав ся гнївно. Зі всїх товаришів і знакомих той оден найменше мав условій, щоб дійти до щастя, а він бач...

Ось він уже і зближав ся; свист роздав ся у воздусї, над лїсом показала ся біла хмаринка пари; з двірця подорожні вийшли товпою на плятформу; всї урядники випростовані дуже поважні зійшли ся разом. Роіньский не спішив ся, докурював циґаро на боцї, однак з підлоба бачив, як зближала ся льокомотива. Серце ударило в нїм сильнїйше, коли поїзд станув, він вийшов з поміж товпи і задержав ся перед ваґонами першої кляси.

— Може не пізнає?... дванайцять лїт... споро часу!

Ждав. З ваґона вискочило кількох урядників і стануло при отворених дверех. Тогди Роіньский доглянув у глубині ваґона худого, блїдого мужчину в золотих окулярах, з блїдим лицем без заросту. Він запинав поспішно пальтот і поправляв шапку. Похилений, з витягненою шиєю, станув у дверех, кинув оком на плятформу, стрітив усьміхнені очи Роіньского, піднїс брови і дивив ся на него хвилину, мов би не вірив своїм очам. Роіньский прискочив до дверий — повитали ся мовчки. Більский вплив в него очи, стискав за руку, усьміхав ся і на разі не міг промовити нї слова.

— Той сам! — шепнув в души Роіньский; кинув оком на дрібну стать, в тїснім пальтотї; в шапці, що зсунула ся трохи на зад голови, виглядав як пастор сухітник.

— Ти тут!

— Зовсїм несподївано!

— Дуже ряд...

Посипало ся з усїх сторін. Пішли до двірця, Роіньский наперед як господар, Більский за ним — поважний, випростований ішов вдивлений перед себе, уста єго дрожали з легка, на лице виступив румянець. В сали ще раз стиснув Роіньского за руку.

— Но но щож теє... кажи... стілько лїт... І не снило ся менї... Призвище видів я в паперах, но, але знаєш, тілько призвищ стрічає ся... говорив він і затирав руки.

Слів бракло єму, голос мав глухий, захриплий, притім покашлював що хвилї, в сірих очах блищала щира радість.

(Конець буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).